

II

Da Karsten Froms Husholderske ved Titiden var kommen ind til ham i hans Soveværelse med Barbervandet og det opvarmede Badehaandklæde, havde han ikke følt sig mere utidig, end han plejede at gøre, inden den kolde Douche og en kraftig Frottering havde fordrevet Opvaagningens Tungsind. Men da han en halv Time senere sad inde i sin Dagligstue ved Siden af Atelieret, indhyllet i en kinesisk Silkeslobrok og med Morgenkaffen foran sig paa en Stumtjener, opdagede han snart, at den mørke Sindsstemning, der havde holdt ham vaagen om Natten, ikke havde forladt ham.

Han tændte sig en Cigaret og tog Avisen, der laa ved Siden af Kaffebakken. Men af Frygt for at finde en ny, onskabsfuld Notits om „Hr. Kunstgrosserer From“ lagde han den straks igen.

Et Par Timer efter, da han stod ved sit Arbejde, ringede Telefonen. Det var Jægermesteren, der henne fra Rigsdagen kaldte ham op for at underrette ham om, at han og hans Kusine vilde komme Klokken to. I det første Øjeblik vilde han ikke tro det; men siden fik han travlt med at smykke sine Lejlighed med Blomster og i det hele forberede en festlig Modtagelse.

Opreven af de dristigste Forhaabninger havde han nu ventet paa dem i en halv Time.

Da han fra sin Entre hørte Jægermesterens Stemme paa Trappen, gik han selv ud for at tage imod. Paa sin orientalske Maade, med Haanden paa Brystet, takkede han Jytte for den store Ære og bød hende velkommen.

Allerede paa Vejen derhen var Jytte begyndt at fortryde sin Dristighed. Hun maatte kæmpe med sin Nervøsitet, og naar hun tænkte paa Moderens Uro, følte hun Samvittighedsnag. Hun havde ogsaa bestemt fordret af Fætteren, at Besøget skulde være ganske kort.

Jægermesteren førte hende straks hen til to store Kulstifts-Skitser, der var anbragt paa Staffelier midt i Atelieret. Foran stod et Par forgyldte Stole. Den ene Skitse apoteoserede ham paa Folketingets Talerstol i tilknappet sort Frakke og med nogle